

přivodily a upravily v době po porodu co nejkratší normální funkci dýchací, konečně zavinutí, které tuto činnost dýchací ztížilo nebo přímo znemožnilo), a to buď opomenutí ve smyslu § 139 tr. z., pokud by se neopouštěla základna obžaloby, že obžalovaná přímo zamýšlela přivoditi smrt dítěte, nebo opomenutí z pouhé nedbalosti ve smyslu § 335 tr. zák.

Poněvadž porotní soud na základě těchto skutečností, jednak obžalovanou tvrzených, jednak napovězených výsledkem řízení, nedal porotcům otázky hovící tomuto od obžaloby odlišnému skutkovému stavu, zatížil tím řízení zmatečností podle § 344 čis. 6 tr. ř., a aniž třeba zabývat se ostatními výtkami zmateční stížnosti, bylo stížnosti již z uvedeného důvodu vyhověti, a to za podmínek § 5 nov. k tr. ř. čis. 3/1878 ř. z. již při poradě neveřejné, zrušiti rozsudek a věc vrátiti soudu prvé stolice, by jí v příštím porotním líčení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 5256.

Podľa smyslu verné a pravdivé vyličenie priebehu súdneho pojednávania je beztrestné (§ 44 zák. čl. XIV:1914).

Obžalovaný nejednal vo verejnom záujme, jestliže v dobe, kedy trestné pokračovanie proti hlavnému súkromému žalobcovi bolo teprv vo štádiu vyšetrovania, vyličil v závadnej zpráve prípad tendenčne tak, ako by nemohlo byť pochybnosti, že hlavný súkromý žalobca spáchal trestný čin, pre ktorý bol stíhaný.

(Rozh. zo dňa 23. marca 1935, Zm IV 381/34.)

Obžalovaný M. R. napísal a dal uverejniť v per. časopise K. U. dňa 27. VIII. 1930 článok, v ktorom, referujúc o trestnej veci proti E. G-ovi pre násilné smilstvo, ktorá bola v štádiu súdneho vyšetrovania, vyličil ju tak, ako by E. G. bol už usvedčeným pachateľom za vinu mu kladeného trestného činu. Druhý obžalovaný Dr. L. V. napísal a dal uverejniť v tomže časopise dňa 15. X. 1930 zpravu o priebehu súdneho pojednávania proti E. G-ovi pre spomenutý trestný čin. Súdy nižších stolíc uznaly oboch obžalovaných vinnými prečinom utrhania na cti podľa §§ 1, 3, odst. 2, čis. 1 zák. čl. XLI:1914, resp. prečinom pomluvy tlačou podľa § 2 zák. čis. 108/33 Sb. z. a n.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovaného M. R. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol, vyhovel však zmätočnej sťažnosti obhájcu obžalovaného Dr. L. V., zrušil odsudzujúce rozsudky nižších súdov dotyčne tohoto obžalovaného z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čis. 1 c) tr. p. a sprostil ho v smysle § 326, čis. 3 tr. p. obžaloby.

Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu podal zvolený obhájca obžalovaných M. R. a Dra L. V. zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1 a), c), 2 a 3, § 385 tr. p. Dôvod zmätočnosti podľa bodu 1 c) § 385 tr. p. je uplatňo-

vaný preto, že vrchný súd sa vraj mýlil, keď nezistil, že dotyčne článku uverejneného dňa 15. októbra 1930 sa podaril obžalovanému Dr. L. V. dôkaz pravdy (§ 6 čís. 2 lit. a) zák. čís. 108/1933 Sb. z. a nar.). Sťažovateľ uvádza, že v článku nebolo tvrdené, že by hlavný súkromý žalobca spáchal násilné smilstvo, ale bol len opísaný celý priebeh trestného pokračovania až do oslobodenia súkromého žalobcu, čo bolo potrebné už v záujme hlavného súkromého žalobcu samého a preto, aby sa čitateľ dozvedel, z akého trestného činu bol hlavný súkromý žalobca vlastne oslobodený. Preto — podľa sťažovateľa — návrh na dôkaz pravdy nemal a samozrejme ani nemohol smerovať na to, že by sa bol hlavný súkromý žalobca skutočne dopustil činu za vinu mu kladeného, ale na to, že sa trestné pokračovanie proti nemu zavedené konalo tak, ako je uvedené v závadnom článku; zo spisov trestnej veci krajského súdu v Levoči je však táto okolnosť zistiteľná.

Zmätočná sťažnosť je v tejto časti základná. V inkriminovanom článku je kromе opísania priebehu trestnej veci o čine hlavného súkromého žalobcu uvedené len to, že dievča, ktoré išlo po silnici domov do K., vzalo jedno mimoidúce auto a — údajne — zneužíjúc nechráneného položenia dievčaťa najprv cestujúci auta, potom i šofér spáchali proti nemu nemravný útok. Toto je uvedené v rámci referátu o trestnej veci proti vtedajšiemu obžalovanému E. G-ovi verejne pojednávanej dňa 10. októbra 1930 u krajského súdu v L. na základe obžaloby štátneho zastupiteľstva pre zločin násilného smilstva. Obžalovaný slovom »údajne« len poukázal pravdive na to, čo o G-ovi tvrdila obžaloba; inak sám nič o ňom netvrdil, ani nedokazoval, že zažalovaný trestný čin skutočne spáchal. Jeho referát nevybočuje nijak z rámca verného podľa smyslu a pravdivého vyličenia, ako sa trestná vec verejne pred súdom pojednávala; v tom prípade je však trestné pokračovanie za taký referát podľa § 44 tlač. zák. vylúčené. Odsudzujúce rozsudky nižších súdov trpia tedy v tomto bode zmätkom podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., pre ktorý boli v smysle zmätočnej sťažnosti v tomto bode, týkajúcom sa článku zo dňa 15. októbra 1930, zrušené a obžalovaný Dr. L. V. bol podľa § 326, čís. 3 tr. p. oslobodený od obžaloby pre napísanie, prípadne uverejnenie tohoto článku.

Ináčeť dotyčne obžalovaného M. R. (článok zo dňa 27. augusta 1930) uplatňuje sťažovateľ zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1 c) § 385 tr. p. preto, že menovaný obžalovaný bol uznaný vinným, ačkoľvek jednal v záujme verejnom a boli dokázané také okolnosti, pre ktoré mohol sdelené skutočnosti dôvodne pokladať za pravdivé.

Sťažovateľ tým poukazuje na trestnosť vylučujúci dôvod podľa § 6, čís. 2, lit. b) zák. čís. 108/33 Sb. z. a n. Zmätočnej sťažnosti neľze však priznať oprávnenie. Odhliadnuc od toho, že odvolací súd nezistil také okolnosti, z ktorých by sa dalo uzatvárať, že menovaný obžalovaný dôvodne by mohol pokladať sdelené skutočnosti za pravdivé, nie je tu ani verejný záujem, na ktorý sa odvoláva sťažovateľ a ktorý je v tomto prípade podľa § 6, čís. 3 zák. čís. 108/33 tiež podmienkou k zisteniu omluviteľného omylu. V dobe uverejnenia článku zo dňa 27. augusta 1930 bol prípad, z ktorého bol hlavný súkromý žalobca obvinený, vo stave vyšetrovania príslušných úradov. Slúžila tedy k ochrane verejného záujmu (označeného v § 6 čís. 4 zák. čís. 108/33) zpráva o zavedení trest-

ného pokračovania, nebolo však vo verejnom záujme, aby tendenčným vyličením prípadu, ako v inkriminovanom článku, bol hlavný súkromý žalobca postavený pred verejnosť ako už usvedčený zločinec, o ktorom nemôže byť pochybnosti, že sa skutočne dopustil činu, pre ktorý bol oznámený, a aby tak bolo predbehnuté rozhodnutiu príslušného úradu, ktorý sa vecou už zaoberal. Nie sú tu tedy podmienky k ustáleniu omluviteľného omylu v smysle § 6, čís. 2, lit. b) a čís. 3 zák. čís. 108/33.

Čís. 5257.

Za místo činu je zásadně pokládati ono místo, kde byla předsevzata trestná činnost, to i tehda, když výsledek náležející ke skutkové podstatě určitého trestného činu nastal nebo měl nastati na místě jiném.

Byla-li při deliktech distančních činnost, již byl nebo měl býti přivoděn výsledek náležející ke skutkové podstatě určitého trestného činu, předsevzata v tuzemsku, jde o trestný čin spáchaný v tuzemsku, i když výsledek nastal nebo měl nastati v cizozemsku.

Rovněž jde o trestný čin spáchaný v tuzemsku, jestliže byla činnost podniknuta sice v cizozemsku, avšak její protiprávní výsledek, náležející ke skutkové podstatě trestného činu, nastal, nebo, jde-li o pokus, měl nastati v tuzemsku, pokud ovšem v tomto případě činnost předsevzatá v cizině projevila vůbec v tuzemsku nějaké zevní účinky.

(Rozh. ze dne 26. března 1935, Zm II 267/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 4. května 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 tis. zák. čís. 6/1863 ř. z.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro přečin podle § 24 tisk. zák. (1. případ tohoto deliktu). Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., uplatňujíc však ve skutečnosti zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., namítá stížnost především, že se napadený výrok rozsudku přičí ustanovení 2. odstavce § 234 tr. z., podle něhož cizozemec, který se dopustil v cizím státě činu, jenž je podle čl. práva trestního přečinem nebo přestupkem, nemá býti za tento čin v tuzemsku trestán. Že stěžovatel je cizozemcem, je prý rozsudkem výslovně zjištěno; že se dopustil přečinu za vinu mu kladeného jedině v cizím státě, a to v Německu, vyplývá prý ze skutkových zjištění rozsudkových. »Rozšiřováním« ve smyslu tiskového zákona vůbec, tedy i ve smyslu § 24 tohoto zákona, je prý, jak vysvětluje z § 6 tohoto zákona, rozuměti úmyslné jednání, jímž se tiskopis činí přístupným individuálně neomezenému počtu osob. Na území Čsl. republiky nestal prý se však tiskopis, o nějž tu jde, t. j. tiskopis »Skla-